

Tankar och minnen från en före detta lantbrevbärare

1958 kom jag och min blivande make att köpa konkursfastigheten Ängelsbergs Träindustri som vi efter giftermålet flyttade in i på hösten samma år.

Vi kom då att bli grannar med Arne Engström och hans hustru Greta, som vi redan kände genom nykterhetsrörelsen, som vi tillhörde.

Jag kom då för första gången i kontakt med fenomenet lantbrevbärning. Man kunde uträtta allt som jag i Fagersta måste gå till posten för.

Arne cyklade och senare åkte moped på postturen som började i Våla och sedan gick söderut till Halvarsviken och Finnbo med retur till posten i Ängelsberg, för att redovisa kassan från dagen före samt sortera dagens post till de södra delarna.

Då hade Astrid Tim, med make Folke sorterat posten till bruket och stationssamhället i postfacken på stället där man fick hämta sin post själv.

Ombenning hade postväska som kom med tåget (hängdes på en krok) och en bybo delade ut försändelserna.

I mitten på 1960-talet utsträcktes lantbrevbärarturen till att omfatta bruket och Ombenning vilket betydde att turen skulle ske med bil.

Arne, då drygt femtio år, tog körkort och köpte bil, men Folke Tim, som varit Arnes vikarie var inte intresserad och då kom jag in i bilden.

Det var inte så noga med utbildning på den tiden, kunde man räkna och kändes pålitlig var det OK!

Med tillgång till bil (som man måste ha egen) och barnvakt var det bara att sätta igång.

Kassaväskan förvarades hos lantbrevbäraren, så man kommer ihåg folkvandringen till Arne på kvällarna, då folk kunde uträtta postärenden, men också titta på TV, då Engströms var en av de första i byn att ha en sådan. Minns köket möblerat som en biosalong.

1971 började mitt arbete, det var inte så betungande, Arne hade ledigt två veckor på våren och två veckor på hösten, då han satte potatisen och tog upp den (jag minns aldrig att han var sjuk).

Forts...

Beth i lantbrevbärare Arne Engströms arbetsuniform

forts.

Nu kom jag mer i kontakt med Tims, Astrid och jag sjöng i Kyrkokören så vi var bekanta redan, att hon sedan blev min mentor i livet gjorde inte saken sämre.

Det blev ett äventyr att ersätta Arne och försöka sortera post till bruket, de flesta hette Öberg samt hade Metallarbetaren med bara förnamnsinitialer men med så småningom med ansikten bakom gick det lättare.

Det var värre med alla Arnes "extraåtaganden"; dela ut tipskuponer, hålla reda på om sommargästerna var här eller om posten skulle skickas till hemadressen, ta med något ladugårdfönster till M Svensson för glasning.

Posten i Ängelsberg blev en riktig glädjekälla även om det vart kämpigt, ibland räknade man fel så det fattades pengar: Då var man personligen ersättningsskyldig och vid sammanräkningen på kvällen skulle missivet stämma. Allt skulle levereras till tåget, det väntade inte.

Det var Folke som skötte transporten med den gula postkärran till och från tåget. De små poststationerna blev mindre betydelsefulla och skulle läggas ner, så också Ängelsberg.

Hösten 1971 skulle det ske, men då det fanns lite medmänsklighet i arbetslivet på den tiden, skulle den få vara kvar till våren 1972, då Arne skulle fylla 60 år och gå i pension. Lantbrevbäraren hade 60 år men kontorspersonalen gick vid 63 år. Man tyckte det var synd att han skulle behöva komma till Fagersta för ett halvt årsarbete.

Det blev min lott att ta över, lägga upp den nya linjen med mera till man tillsatt en ny lantbrevbärare, som tyvärr inte vart jag, så man fick fortsätta som vikarie.

Den posthistoria som började med en poststation i Västervåla 1874–76 är nu avslutad i Ängelsberg 1972.

Man får tänka på allt roligt: människorna, kaffet, bullar, kakor, smörgåsar och framförallt alla fina kontakter genom åren.

Min tid i posten avslutades i Västerfärnebo där jag fick en "egen tjänst" 1988 fram till 2000 då min posthistoria avslutades. /Beth Söderkvist

Beths medalj, som hon fick i samband med lantbrevbäringens 100-års jubileum